

LBRIS

We know
books

MERCEDES RON

Prolog

KAMI

Intram din nou în belele, de data asta împreună cu cel mai mare și, teoretic, cel mai responsabil dintre noi.

Faptul că ne convinsese să venim aici noaptea târziu și că primul lucru pe care l-a făcut a fost să scoată din ghiozdanul lui o bucată de metal, o brichetă și o trusă de prim ajutor nu prezicea nimic bun, dar așa era Thiago di Bianco. Pe el îl ascultam întotdeauna. Era un privilegiu pe care îl câștigase pur și simplu pentru că era cu trei ani mai mare decât noi. Era cel mai mare și, prin urmare, el comanda, pur și simplu.

Uneori, îmi era greu să respect această regulă nescrisă, mai ales pentru că însemna să urmez instrucțiunile cuiva care, cu prima ocazie, mă trăgea de cozi sau mă făcea să plâng, deși trebuia să recunosc că, atunci când eram cu Thiago, mă simțeam în siguranță chiar și în cea mai periculoasă aventură. Era figura paternă de care aveam nevoie pentru a nu simți că o dau în bară.

Ce-i drept, din noaptea în care ne-am dus să furăm dulciuri din casa vecinului și Thiago m-a sărutat pentru prima dată, felul în care se purta cu mine a părut să se fi schimbat puțin: nu mă mai trăgea de cozi, de exemplu, dar devenise mai poruncitor, mai autoritar și căuta să-mi atragă mai mult atenția.

— Ce-ai de gând să faci cu asta? am întreat privind bricheta.

Ideile lui Thiago deveniseră din ce în ce mai periculoase și cereau din ce în ce mai mult curaj din partea noastră. Eram deschisă la aventuri, dar aveam o limită... mai bine zis, o vârstă care mă oprea.

— Nimic din ce nu poți suporta, mi-a zis ridicându-se și apropiindu-se de fereastra unde-și lăsase ghiozdanul.

Ochii mi s-au îndreptat asupra lui Taylor, care, la rândul lui, își privea agitat fratele mai mare.

Ne aflam în căsuța din copac... mai bine zis, în cabana din lemn pe care Thiago reușise să o asambleze, deși cu mult efort.

Pentru Taylor era prima dată când urca în ea și era destul de impresionat.

— Să nu-ți fie frică, Kami, mi-a spus luându-mă de mână. Sunt aici.

Am zâmbit și atunci ceva s-a izbit de mâinile noastre împreunate.

Thiago.

— Nici măcar nu știi ce-o să facem, i-a zis așezându-se între noi doi și luând cutia cu chibrituri. Știi ce e asta? ne-a întreat arătându-ne triunghiul pe care-l zăriserăm cu puțin timp înainte.

Niciunul n-a răspuns.

— Dovada prieteniei.

— Obiectul acela din metal este o dovadă a prieteniei? Cum așa? am întreat privind curioasă, atât chibriturile, cât și metalul, și întrebându-mă unde voia să ajungă cu asta.

Thiago s-a întors și m-a privit.

— Nimic nu rezistă mai mult decât un tatuaj, nu-i așa? a întreat aprinzând chibritul.

Chipurile noastre s-au luminat sub lumina flăcării miciuțe.

— Prin urmare, nimic nu ne reprezintă mai bine prietenia decât ceva ce nu se va putea șterge niciodată...

— Ce-ai de gând să faci, Thiago? l-a întreat Taylor privindu-l neliniștit.

Thiago nu a răspuns.

A așezat micul triunghi din metal pe foc, iar acesta a strălucit până s-a făcut portocaliu și apoi, privindu-mă pentru a se asigura că văd ce face, a pus metalul încins pe încheietura mâinii sale stângi, în lateral.

În timp ce metalul îi ardea pielea, a strâns din buze cu putere și a închis ochii.

— Thiago, oprește-te! nu m-am putut abține să strig, dar el nu mi-a dat ascultare.

A rezistat câteva secunde, apoi și-a îndepărtat triunghiul de pe piele.

Eu și Taylor ne-am aplecat să vedem rezultatul.

Era roșu... foarte roșu și zbârcit. Se arsese singur!

— Ești nebun? l-am întreat, nevenindu-mi să cred.

— Te-a durut rău? l-a întreat atunci Tay, privindu-l stupefiat.

— Nu-i mare scofală... a zis întorcând încheietura mâinii ca să-o putem vedea bine.

Sub pielea lui traumatizată se vedea clar micul triunghi.

— Cine urmează?

Eu și Taylor ne-am privit înfricoșati și cu ochii larg deschiși.

— N-am de gând să-mi ard mâna!

— Încheietura, nu mâna, l-a corectat Thiago fără să-l privească. Se uita doar la mine. Ce zici, prințesă? Vrei un tatuaj pentru toată viața sau ești lașă ca ăsta? a spus fără să-i pese că fratele lui s-ar fi putut simți jignit.

— Nu sunt nicio prințesă, am zis foarte serioasă și, făcându-mi curaj, am îngenunchiat și mi-am suflecat mâneca puloverului. Haide, am spus aproape fără să clipesc.

Încă-mi amintesc foarte bine mândria de pe chipul lui Thiago. Precum și durerea pe care mi-a provocat-o ideea lui stupidă.

1

KAMI

Se împlineau două săptămâni de când se instalase frigul în Carsville, luând cu el orice urmă de vară și orice rază caldă de soare și lăsându-ne ploii torențiale, amenințări de furtuni și puține șanse de a ieși și a ne putea distra. Însă oricum n-aveam bani ca să pot face prea multe. Situația tatălui meu era din ce în ce mai rea, dar aș fi dat orice ca să mă duc în orașel, la Mill's, și să beau un milkshake de căpșuni sau o cafea cu un *muffin* de ciocolată... Dar nu puteam să fac nimic din toate astea din cauza falimentului tatei, nu mai aveam mașină să mă duc până acolo.

Din fericire, încă puteam să mă uit pe fereastră. Din fericire... sau din păcate. Priveam cum se mișcă acea fată care, de o jumătate de oră, îi pasa unelte lui Thiago permițându-i în același timp să-i vadă picioarele lungi – purta doar o fustă mini care de-abia îi acoperea posteriorul.

Erau opt grade afară! Nu-i era frig?

De unde apăruse fata aceea? Unde o cunoscuse?

Trebuia să recunosc că era frumoasă foc. Avea părul închis la culoare și lung și eram sigură că ochii ei erau albaștri-deschis. Deși era destul de departe, la un moment dat se întorsese spre casa mea și puțina lumină care se strecura printre nori îi picase direct în ochi,

permițându-mi astfel să întrevăd că, la naiba, era foarte frumoasă. Înaltă, zveltă și perfectă.

Nu m-am putut abține să mă gândesc la mine însămi. La înălțimea mea de un metru șaiszeci și cinci, la părul care-mi ajungea până la umeri și era de un blond ce începea deja să se închidă la culoare pentru că razele soarelui de vară rămăseseră deja în urmă... La naiba, pe lângă ea, m-am simțit ca un mormoloc blestemat.

Măinile acelea... Măinile care acum înconjurau talia celei fete erau aceleași care, cu două săptămâni în urmă, în mijlocul unei furtuni, mă mângâiaseră într-o mașină. Dacă închideam ochii și-mi aminteam momentul acela, inima începea să mi-o ia la goană aproape instantaneu. Corpul mi se înfierbânta, coapsele mi se încordau inconștient, iar mintea îmi zbură la clipele acelea în care ne-am sărutat nebunește. Mintea-mi zbură la acea zi și-mi imaginam cum ar fi fost dacă am fi depășit bariera săruturilor, cum ar fi fost dacă mâinile lui mi-ar fi atins pielea, sânii, dacă degetele lui mi-ar fi oferit plăcere, cu privirea lui ațintită asupra privirii mele și corpurile noastre unite de...

Cineva a bătut la ușa mea și m-a trezit din visare.

— Kamila, eu și tatăl tău vrem să vorbim cu tine, mi-a spus mama vârându-și capul pe ușă. Vino la noi în salon.

Atât a zis. A închis ușa și am auzit-o coborând scările.

M-am mai uitat o dată pe fereastră și l-am văzut pe Thiago sărutând-o...

Ceva din mine m-a durut... Nu știu ce parte... Nu cred că inima sângerează din dezamăgire în dragoste, din iubire sau cum vreți să-i spuneți, dar ceva în interior m-a durut... și chiar mult.

Am tras perdelele și m-am ridicat în picioare.

Ce mai voiau acum părinții mei?

Îmi petrecusem ultimele săptămâni închisă în camera mea, cu muzica dată la maximum ca să nu le aud țipetele și încercând să-mi îndepărtez mintea cât mai mult posibil de locul în care mă aflam.

Taylor mă luase de acolo de câteva ori. Ne urcam în mașina lui și ne duceam la Stony Creek. Mergeam la film sau rămâneam la Starbucks să bem o cafea și să vorbim ore în șir. Relația noastră înainta cu pași mari, iar eu deveneam din ce în ce mai dependentă de compania lui, de afecțiunea lui, de săruturile lui și de felul în care mă făcea să râd.

Nu știam cum reușea, dar când eram cu el, toate problemele păreau să dispară. Uitam chiar și de Thiago. Când eram singuri, eram din nou Taylor și Kami, cei mai buni prieteni dintotdeauna... Deși cu mai multă adrenalină.

Dar, când nu eram lângă el, nu puteam evita să mă simt împărțită în două. Inima mea iubea un băiat și dorea un altul... iar asta mă făcea să mă simt cea mai rea persoană din lume.

Am coborât la parter și am intrat în salon. Mama stătea pe canapeaua albă cu fața spre șemineu, pe care îl aprinseserăm din cauza frigului. Era ceva nebunesc că în două săptămâni vremea frumoasă dispăruse și ne lăsase o toamnă foarte rece.

Fratele meu Cameron stătea pe cealaltă canapea, crăcănat, cu un Nintendo Switch în mâini și zgomotul de la Mario Boss umplând încăperea. În ultimele zile fusese foarte morocănos. Nu permitea să-l îmbrățișeze nimeni, nu voia să se joace în grădină. Își petrecea timpul în fața televizorului, jucându-se jocuri video sau uitându-se la desene animate... Abia îl mai recunoșteam pe mormolocul acela de șase ani ale cărui accese de râs mă binedispuneau chiar și în cele mai rele momente.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat așezându-mă lângă Cam.

Mama, care mișcase lemnele în șemineu, s-a ridicat în picioare, a lăsat cleștele din metal într-o parte și s-a uitat la tata.

— Copii... Eu și tatăl vostru o să divorțăm.

Mintea mi s-a oprit pentru câteva secunde, la fel cum se întâmplă și cu zgomotele provenite de la consola fratelui meu.

— Poftim? am zis când mi-am revenit din șoc.

Părinții mei se certau, da. Mama era insuportabilă, da. Dar se iubeau, nu? La naiba, depășiseră chiar și o infidelitate. Mama îi pusese coarne tatălui meu și el o iertase...

— Am tot vorbit și nu credem că este sănătos pentru voi să trăiți într-o atmosferă în care toată ziua ne certăm...

— Tu nu te cerți, ea se ceartă, am zis arătând spre mama cu un deget.

Teama, furia, neputința îmi bolboroseau în interior ca o oală sub presiune pe punctul de a da în clocot.

— Kamila! a spus mama indignată. Țasta nu-i un joc și tu n-ai voie să-ți spui părerea... Uneori iubirea se termină și...

— Oh, te rog! am întrerupt-o indignată, ridicându-mă în picioare. Nu mă lua cu prostii despre dragoste. Nu iubirea s-a terminat, ci banii!

M-am uitat la tata, iar ochii lui i-au evitat pe ai mei și au privit podeaua.

Doamne... tata nu voia asta.

— Cum îndrăznești...?

— Cum îndrăznesc? i-am trântit ieșindu-mi din fire. Cu prima ocazie i-ai întors spatele! De îndată ce situația

s-a complicat, de îndată ce ai rămas fără spa, fără mașina decapotabilă și fără cumpărăturile zilnice, i-ai cerut afurisitul de divorț!

— Kamila, de ajuns! a spus de data asta tata, întrerupându-mi discursul.

— N-am de gând să permit să-mi vorbești așa, copilă răsfățată... a zis mama întrerupându-l pe tata.

— Eu sunt răsfățată? am replicat, nevenindu-mi să cred.

Mama a vrut să deschidă din nou gura, dat tata a lovit masa cu putere.

— Gata! a zis și toți am tăcut. Nu vom discuta despre subiectul ăsta. E o decizie luată, Kamila. Vom divorța și înțeleg perfect că nu-ți place. Trebuie să vorbim despre cum vor fi lucrurile de acum încolo și despre...

— Eu vin cu tine.

N-am șovăit nicio clipă.

— N-am de gând să locuiesc cu ea. N-am de gând să te las singur, tată...

— Rămâneți cu mama voastră, a conchis tata privindu-ne pe amândoi.

Uitasem de fratele meu.

M-am uitat la Cam și am văzut că era tăcut, privindu-ne pe toți în tăcere.

— Vrem să rezolvăm această chestiune cât mai civilizată. Veți rămâne aici, în această casă, iar eu mă voi muta într-un apartament pe care l-am închiriat deja în Stony Creek.

— Poftim? am spus simțind cum ochii mi se umpleau de lacrimi. Tată..., nu vreau să plec.

M-am simțit ca o fetiță, dar n-am putut să alung deznădejdea care mă cuprindea în clipa aceea.

— Ne vom vedea în weekenduri...

— Mă rog, asta va trebui să decidă judecătorul, Roger. Nu-i spune fetei lucruri pe care încă nu le știm...

Am privit-o pe mama cu ură.

— Nu-mi spune „fată” și nu mă lua acum cu judecători. Dacă vreau să-l văd pe tata, îl voi vedea, ai înțeles?

— Nimeni n-a zis că nu-l vei vedea, a spus mama strângând din buze. Dar, atât timp cât ești minoră, vei rămâne unde spun eu și vei face ce-ți spun eu.

Am izbucnit într-un râs lipsit de veselie.

— Împlinesc optsprezece ani în ianuarie, am zis respirând ușurată. Mai ai două luni și jumătate ca să-mi spui ce pot sau ce nu pot să fac.

— Kamila... m-a certat din nou tata.

— Nu! l-am înfruntat supărată. Când voi fi majoră, o să vin la tine, nu-mi pasă ce-mi zici.

Fără să mai spun un cuvânt, am înconjurat masa din salon și am urcat la mine în cameră, călcând apăsat.

Nu-mi venea să cred. Nu-mi venea să cred.

Exact când credeam că mama nu putea să decadă mai mult...

Am plâns cu perna în brațe și m-am temut din cauza incertitudinii care se căsca în fața mea. Cum îndrăzneam să-l părăsesc pe tata? Ea îl înșelase. Ea ne înșelase pe toți. Ea distrusese două familii. Din cauza ei murise sora lui Taylor și a lui Thiago. Din cauza ei Katia di Bianco pierduse ce iubea mai mult... Ea trebuia să plece de acasă. Din casa tatălui meu, fiindcă mama nu muncise în viața ei. Era o întreținută afurisită, fiică de bogătași care, de când era mică, nu-și dorise decât să fie întreținută în continuare pentru a se putea juca de-a căsuțele, pentru a se duce la refugii spirituale și a-și cumpăra genți Chanel la reducere.

Era jalnică.

Am plâns până am adormit și, după câteva ore, am deschis ochii. Afară se întunecase și vântul urla cu putere la fereastra mea.

M-am așezat pe perne și cineva a bătut la ușă.

N-am răspuns, iar ușa s-a deschis, lăsând să intre persoana pe care o iubeam cel mai mult din acea casă.

— Kami... a zis Cameron apropiindu-se de patul meu. Ce înseamnă „divorț”?

Am închis ochii și l-am îmbrățișat.

A doua zi ne-a dus tata la școală. Pe mine m-a lăsat în partea unde era liceul și apoi a virat pentru a-l duce pe fratele meu la școala primară, care era unită de liceu printr-un coridor lung, unde cei de la Arte își expuneau de obicei lucrările. Acum, că nu aveam mașină, fie ne aduceau părinții noștri, fie veneam eu cu bicicleta. Cam era cel care avea de suferit, fiindcă intra la 9.00, nu la 8.00, ca mine. În fine... în zilele în care-l aduceam eu, rămânea în curte și se juca pe consolă.

Am străbătut parcarearea liceului și am mers până am pătruns pe culoarele aglomerate. Nu mai aveam chef să stau afară, în timp ce prietenii mei fumau, vorbeau, râdeau și se credeau cei mai tari din acel loc. În plus, eu și Kate tot nu ne vorbeam și restul prietenelor mele păreau că voiau s-o urmeze pe ea peste tot.

Am ajuns la dulapul meu și am început să-mi iau cărțile de care urma să am nevoie la următoarea oră. În curând avea să vină luna noiembrie, ceea ce însemna că urmau examenele. Trebuia să terminăm lucrările și să le prezentăm, pe lângă activitățile extracurriculare de care aveam nevoie dacă voiam să intrăm la o universitate importantă.

Faptul că urma să am nevoie și de o bursă pe lângă locul la Yale îmi schimbuse toate planurile. Nu mă

puteam relaxa, erau în joc viitorul meu, independența mea... totul.

— Bună, frumoaso, mi-a șoptit cineva la ureche din spate.

Am zâmbit și m-am întors, sprijinindu-mi spatele de dulap.

— Bună, am zis simțind căldura de care aveam nevoie în acea zi mai mult decât oricând.

— Credeam că astăzi vă aduc eu la liceu, mi-a spus Taylor așezându-mi o șuviță de păr după ureche.

— Tata a insistat, am zis. Am uitat să te anunț, îmi pare rău, am adăugat, dându-mi seama târziu că ar fi trebuit să-i spun ceva.

— Nu-ți face griji, a spus și am văzut cum ochii lui albaștri îmi străbăteau trăsăturile, iar degetele lui îmi mângâiau obrazii. Ai plâns? m-a întrebat atunci.

— Nu, am zis automat.

— Kami...

M-am întors, am închis dulapul și m-am îndepărtat de el.

— Ne vedem la ora de biologie, am spus îndepărându-mă și întrebându-mă de ce nu eram în stare să-i povestesc despre părinții mei.

Cert e că nu-mi doream să mă compătimească nimeni. Nu voiam să mă privească nimeni cu milă sau părere de rău. Voiam să țin secret cât mai mult timp ce se petrecea la mine acasă.

— Hei, Kami, stai! am auzit-o pe Ellie strigând din celălalt capăt al culoarului.

Am așteptat până când m-a ajuns din urmă.

— Cum a fost în weekend? m-a întrebat și am văzut clar că se simțea cam stânjenită.

Nu o învinovățeam.

În ultimele două săptămâni stătusem departe de toată lumea, cu excepția lui Taylor.

— Se putea și mai bine, am răspuns îndreptându-mă spre sala în care aveam oră cu profesorul Trivequi.

— Ai auzit despre petrecerea de vineri? m-a întrebat, ignorându-mi tonul sumbru. Cum Halloweenul pică în timpul săptămânii, vor să-l sărbătorească vinerea asta, acasă la Aron.

„Of”, mi-am spus în gând. „Petrecere acasă la Aron Martin...”

Numai gândul la o petrecere îmi dădea dureri de cap, dar Halloweenul îmi plăcea la nebunie... Adoram să mă deghizez, să-mi împodobesc casa, să mănânc caramelle... În acel an n-aveam de gând să fac nimic din toate astea. Aveam de gând doar să-l duc pe fratele meu să strângă caramelle, iar deghizarea mea avea să fie un cearșaf cu două găuri la ochi. Deja mi-l puteam imagina pe Taylor râzând în hohote de mine, în timp ce mergeam prin cartier ținându-l de mână pe frățiorul meu.

— O să vii, nu? m-a întrebat Ellie entuziasmată.

— Nu știi, Ellie... am răspuns mușcându-mi buza și intrând în clasă.

M-am așezat pe primul rând și Ellie a luat loc lângă mine.

— Haide, a zis dezamăgită. De săptămâni întregi umbli pe culoarele astea ca un schelet, aproape fără să vorbești cu nimeni și cu o față tristă. Ce-ai pățit? Povestește-mi! Se presupune că suntem cele mai bune prietene...

Și chiar eram. Dintre toate prietenele mele, în Ellie aveam cea mai mare încredere, la ea țineam cel mai mult și cu ea aveam cele mai multe afinități, dar în ultima vreme mă simțeam ca peștele pe uscat cu toată lumea...

— Kate vrea să vii, mi-a spus atunci, de parcă asta m-ar fi interesat câtuși de puțin. A zis că i-ar plăcea să ne

deghizăm toate asemănător, așa cum făceați când erați în gimnaziu...

Ellie era singura care intrase la liceu mai târziu decât restul, singura care venea dintr-un oraș mare, ca New Yorkul și, prin urmare, cea mai deschisă la minte. De aceea ne înțeleseserăm atât de bine. Ellie nu avea prejudecăți stupide.

— Dacă vin, am de gând să mă deghizez cum vreau eu, nu cum spune Kate.

Lui Ellie i s-a luminat chipul.

— Asta înseamnă că o să vii?

Am văzut bucuria din ochii ei căprui și am știut că nu voi fi în stare să spun nu.

— Dacă n-am încotro...

Ellie m-a îmbrățișat strâns chiar în clipa în care profesorul intra în sala de clasă.

— Bun, scoateți pix și hârtie. Test rapid despre matrice...

Eu și Ellie ne-am privit îngrozite.

„De ce mă urăști atât de mult, karma?”

M-am descurcat așa și așa la test. Învățasem în ultimele săptămâni, dar de-abia reușisem să rețin ceva. Aveam atâtea lucruri care-mi distrăgeau atenția, încât îmi era greu să mă concentrez. Ochii îmi fugeau pe deasupra literelor, gândindu-mă întruna la toate problemele mele: ce se întâmpla cu părinții mei, cu presupusele mele prietene și ura lor din ultima perioadă, cu Taylor și Thiago... Speram doar ca toate astea să nu mă fi împiedicat să iau o notă mare, pur și simplu nu-mi puteam permite să pic testul.

De îndată ce am ieșit din clasă, am simțit că-mi vibra telefonul în buzunarul din spate al blugilor. Știu,

știu, n-ar trebui să țin telefonul în buzunarul din spate, dar toți facem greșeala asta măcar o dată.

Era mama.

Am privit ecranul și am respins apelul.

N-aveam de gând să vorbesc cu ea. N-aveam de gând să mai vorbesc cu ea până la sfârșitul anului.

M-a sunat din nou.

Am respins iar apelul.

— Cine e? m-a întrebat Ellie, care mergea tăcută pe lângă mine, în timp ce ne îndreptam spre laboratorul de științe.

— Mama.

Ellie s-a schimonosit îngrozită și am râs amândouă.

Exact atunci s-a auzit vocea directorului prin difuzoarele școlii.

— Kamila Hamilton, veniți imediat în biroul directorului.

Toți cei care mergeau pe coridor în momentul acela s-au întors să mă privească.

— Fată, ce-ai mai făcut acum?

— Nimic!

Am simțit o înțepătură de teamă când mi-am dat seama că apelurile ignorate de la mama și chemarea directorului aveau sigur o legătură. Li s-ar fi putut întâmpla ceva părinților mei, bunicilor mei sau, la naiba, cine știe ce.

— Ne vedem mai târziu, am spus oprindu-mă și schimbând direcția.

Zece minute mai târziu, mă aflam în fața biroului pe care-l ocupa secretara directorului Harrison. Acesta mă aștepta.

— Bună ziua, domnișoară, a zis directorul, indicându-mi să intru și să iau loc.